

Dej své děti spát

Helena Vondráčková

Já přišla sem s tím malým nic,
co měla jsem, s tím hrotem plic,
co prostý vzduch jen kolem shání.
Já znala svět z těch dobrých knih,
co čet můj děd. Byl čistý sníh,
byl štědrý bůh, čas k milování.

Já chtěla růst jen z dobrých slov,
jež plynou z úst. Ne bolest vdov,
ne tisíc béd, ne tichý lkání.
Já chtěla pást jen koní pár
tam kolem brázd na prahu jar,
já znala svět, v němž není svár.

Dej své děti spát,
jen ať se jim zdá o koních,
žár slunce až snům odzvoní,
budou dál si hrát.
Dej své děti spát,
hraj, písňě jim hraj nejtišší,
kéž dunění střel neslyší,
nemusí se bát,

že dálkou, že dálkou
jde žoldnéř v ruce zbraň,
že sálá zem válkou.
Těch zlých snů děti chraň.

Ať jen vidí dál, jak po cestě polní,
jejich kůň zas bujný a volný cválá.

Kéž lidí svět, jak se mi zdál
z těch dětských let, ač pro můj žal,
svět, co byl dřív, už není k mání.
Znám jinak jej, ač nevím nač,
má jiný děj, zní v něm spíš pláč,
než chvění hřív, než koní ržání.

Co zmohu já s tím malým nic,
co jeden má, smím aspoň říct
snad naposled své skromný přání.
Já chtěla pást pár koní svých
tam kolem brázd. Čí je to hřích,
že neznám svět, v němž není zlých.

Dej své děti spát,
jen ať se jim zdá o koních,
žár slunce až snům odzvoní,
budou dál si hrát.
Dej své děti spát,
hraj, písňě jim hraj nejtišší,
kéž dunění střel neslyší,
nemusí se bát

těch konců a chvílí,
kdy v školkách vzplane žár,
těch konců, zlých chvílí,

kdy zmírá koní pár,
koní pár.

Jsou štíhlí
a bílí.